

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku S.Ś.

z udziałem P.Ś.

o wznowienie postępowania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 maja 2022 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt VI Ca 1137/21 (WSC 1/22)

1. oddala zażalenie,

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy S.Ś., wniesioną od postanowienia tego Sądu z dnia 3 listopada 2021 r., uznając ją za niedopuszczalną.

Sąd wyjaśnił, że skarga kasacyjna złożona została w sprawie ze skargi wnioskodawcy o wznowienie postępowania dotyczącego zniesienie współwłasności

naczepy ciężarowej. Sąd Rejonowy oddalił skargę o wznowienie, a Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 125 000 zł, tymczasem - zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. – skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150 000 zł. Sąd powołał się na wykładnię tego przepisu, zgodnie z którą w wypadku postępowań tzw. działowych, wartość przedmiotu zaskarżenia wyznacza wartość konkretnego interesu lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek odwoławczy. Zasadą jest, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekraczać wartości udziału należącego do uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną.

Jako podstawę prawną odrzucenia skargi kasacyjnej Sąd powołał art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie z 10 lutego 2022 r. wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. przez pominięcie przy określaniu wartości przedmiotu zaskarżenia jego roszczeń o rozliczenie poniesionych przez niego nakładów na naczepę w wysokości 224 721,63 zł, a także naruszenie art. 25 k.p.c. przez zaniechanie weryfikacji wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w skardze kasacyjnej na podstawie dołączonych do tej skargi dowodów oraz jej uzasadnienia. Wniósł o zmianę względnie uchylenie kwestionowanego postanowienia i przekazanie akt do rozpoznania skargi kasacyjnej Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy nie ma podstaw do ustalenia w niniejszej sprawie wyższej wartości przedmiotu zaskarżenia niż wskazana w skardze kasacyjnej kwota 125 000 zł.

W toku całego postępowania rozpoznawczego w sprawie o zniesienie współwłasności naczepy ciężarowej P. wnioskodawca konsekwentnie domagał się jedynie, by sąd przyznał mu tę naczepę na własność bez zasądzania spłaty na rzecz drugiego współwłaściciela, a to z uwagi na zaspokojenie przez wnioskodawcę

jego licznych długów, w tym wynikających z kredytu zaciągniętego na zakup tej naczepy. Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 6 listopada 2019 r., przyznał prawo własności naczepy wnioskodawcy, jednak z obowiązkiem spłaty na rzecz uczestnika P.Ś. w kwocie 125 000 zł. W uzasadnieniu stwierdził, że wnioskodawca nie złożył w toku postępowania formalnego żądania rozliczenia nakładów. Wnioskodawca zaskarżył postanowienie apelacją (ostatecznie odrzuconą), w której wprawdzie wystąpił o „uwzględnienie w rozliczeniu pomiędzy stronami nakładów poczynionych z majątku odrębnego wnioskodawcy na majątek wspólny”, w wysokości co najmniej 177 320,93 zł, jednak we wnioskach domagał się jedynie dokonania podziału rzeczy wspólnej bez spłat i dopłat. Nadal więc treścią jego wniosków procesowych było uwolnienie się od obowiązku uiszczenia spłaty w wysokości ustalonej przez Sąd Rejonowy na kwotę 125 000 zł. Ta sama kwota została następnie wskazana przez wnioskodawcę jako wartość przedmiotu zaskarżenia skargą o wznowienie postępowania. Wnioskodawca domagał się w niej wznowienia postępowania działowego i zmiany kończącego je postanowienia „w punkcie 2 poprzez oddalenie wniosku uczestnika postępowania P.Ś. o dokonanie spłaty na jego rzecz w wysokości 125 000 zł”. Mimo więc, że w uzasadnieniu skargi skarżący powoływał się na nakłady w wysokości podanej także w rozpatrywanym obecnie zażaleniu, to nie ich wysokość wyznaczała wartość przedmiotu sporu, lecz skutek, jakiego wnioskodawca oczekiwał – to znaczy uwolnienie go od obowiązku spłacenia uczestnikowi kwoty 125 000 zł. Wniosek ten potwierdza wskazanie przez niego tej kwoty jako wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji od postanowienia oddalającego skargę o wznowienie postępowania. Także wnioski skargi kasacyjnej świadczą o tym, że celem jej wniesienia jest jedynie otwarcie wnioskodawcy drogi do usunięcia z postanowienia działowego obowiązku uiszczenia 125 000 zł spłaty na rzecz syna (wnioskodawca domaga się bowiem „zmiany względnie uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie zgodnie z żądaniem skargi o wznowienie postępowania”).

Wszystkie podejmowane przez skarżącego dotychczas czynności przeczą jego twierdzeniom zawartym w zażaleniu, że wartość przedmiotu zaskarżenia powinna uwzględniać także kwoty jakie wnioskodawca uiścił na spłatę zadłużeń syna. Wnioskodawca nigdy takich kwot się nie domagał od uczestnika, sprzeciwiał

się jedynie zapłacie 125 000 zł na jego rzecz i ta kwota, jak prawidłowo przyjął Sąd Okręgowy, wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej. Z uwagi na to, że wartość ta nie sięga kwoty limitującej dopuszczalność skargi kasacyjnej w postępowaniu o zniesienie współwłasności odrzucenie skargi przez Sąd Okręgowy nie naruszyło ani art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., ani też art. 25 k.p.c.

Z tych przyczyn zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 1 oraz art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2, art. 398²¹ oraz art. 391 § 1 i art. 394¹ § 3 k.p.c. Ich wysokość określa § 5 pkt 6 w zw. z § 6 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).